

omfattet af boligministeriets cirkulære af 5. april 1962 om forhøjelse af de årlige ydelser af visse statslån til boligbyggeri.

Ved afgivelsen af revisorernes beretning for 1962-63 beroede sagen på svar fra boligministeriet til 3. revisionsdepartement, der på revisorernes foranledning havde rettet henvendelse til boligministeriet om det omhandlede spørgsmål.

Efter at 3. revisionsdepartement havde modtaget svar fra boligministeriet i skrivelse af 27. november 1963 og efter yderligere brevveksling i sagen, tilskrev 3. revisionsdepartement den 22. maj 1964 boligministeriet således:

„I skrivelse af 11. december 1963 til ministeriet udtalte revisionsdepartementet, at man ville have fundet det rimeligt, at den ved boligministeriets cirkulære af 5. april 1962 gennemførte forhøjelse af de årlige ydelser af visse statslån til boligbyggeri også havde omfattet ydelserne for en gruppe lån med en hovedstol på ca. 3,4 mill. kr. ydet i henhold til § 59 i lov nr. 235 af 30. april 1946. Statskassens indtægt ville herved være blevet forøget med ca. 70.000 kr. årlig i tiden fra lempelsens ophævelse og indtil 20 år efter det enkelte låns stiftelse, hvor ydelseslempelsen uden videre bortfalder.

Revisionsdepartementet udtalte, at en forhøjelse af ydelserne ville være i overensstemmelse med bestemmelserne i boliglovgivningen om, at renten for de af staten ydede lån så vidt muligt bør tilpasses den almindelige lånerente inden for rammerne af de i pantebrevene indeholdte vilkår, og man fremhævede herved, at det omhandlede tilfælde efter det af ministeriet oplyste er det eneste, hvor ydelsesforhøjelse er undladt, når det under hensyntagen til gældende bestemmelser har været muligt og til fordel for statskassen, samt at ydelserne allerede er forhøjet for de tilsvarende lån, der er grupperet sammen med hovedlånene.

I skrivelse af 6. marts 1964 (1. K. j. nr. 9-47B-1961) har ministeriet henledt opmærksomheden på bestemmelserne i § 61, jfr. § 13, i lov om byggeri med offentlig støtte, jfr. lovbekendtgørelse nr. 312 af 21. oktober 1954, hvorefter de for de pågældende lån tilståede ydelseslempelser kun kan ophæves for fremtiden, såfremt ejendommens økono-

mi forbedres eller kan forbedres ved omprioritering, eller ændrede forhold for byggeriet taler derfor.

Ministeriet har udtalt, at de hidtil trufne beslutninger om hel eller delvis ophævelse af visse af de tilståede ydelseslempelser er truffet på baggrund af de efter lånenes ydelse indtrufne ændrede forhold for byggeriet. Man har ikke skønnet, at de ændrede forhold for byggeriet i samme grad kunne begrunde en hel eller delvis ophævelse af ydelseslempelserne for den i sagen omhandlede kategori af lån, der er ydet til supplerende af udstyret i beboelsejendomme, som på grund af de under og efter krigen 1939-45 opståede vanskeligheder med hensyn til fremskaffelsen af materialer ikke har kunnet færdiggøres eller forsynes med teknisk udstyr i normalt omfang. Man har lagt vægt på, at efterfølgende installationsarbejde erfaringsmæssigt er dyrere, end hvis ejendommen forsynes med nødvendigt udstyr ved opførelsen, og at opretholdelsen af ydelseslempelsen for disse lån medfører, at lejen i de pågældende ejendomme kommer til at svare bedre til lejen i tilsvarende ejendomme, der fra opførelsen er forsynet med tilsvarende udstyr.

Ministeriet har herved bemærket, at der også i øvrigt ved de i de omhandlede cirkulærer angivne ophævelser og begrænsninger i ydelseslempelser er udøvet et skøn for hver enkelt lånekategori, således at ydelsesforhøjelserne er aftrappet efter ejendommens ibrugtagelsestid og art. De omhandlede afgrænsninger af ydelsesforhøjelsernes omfang er efter ministeriets opfattelse fastsat under behørig iagttagelse af de i § 13 i lov om byggeri med offentlig støtte indeholdte bestemmelser, der fastsætter grænserne for adgangen til hel eller delvis ophævelse af tilståede ydelseslempelser, og som efter ministeriets opfattelse bl. a. ikke åbner mulighed for at foretage forhøjelse af ydelserne alene, fordi en sådan vil være til fordel for statskassen.

Efter revisionsdepartementets opfattelse indeholder ministeriets redegørelse ingen forklaring på, at ydelserne er forhøjet for tillægslån, der er grupperet sammen med hovedlånene, men ikke for de i sagen nævnte tillægslån.

Man skal i øvrigt fremhæve, at huslejeniveauet i nybyggeri efterhanden er fjernet